

Υποτίθεται ότι διά την περίοδον μέχρι το 1975, θά υιοθετηθῆ ἕνα πρόγραμμα ἀναπτύξεως τὸ ὅποιον θά ἐξασφαλίσῃ ἕνα ρυθμὸν αὐξήσεως τοῦ ἀκαθάριστου ἐθνικοῦ προϊόντος, ἀνερχόμενον εἰς 5 ο)ο ἐτησίως κατὰ τὰ ἀρχικὰ στάδια καὶ εἰς 6 ο)ο ἐτησίως περὶ τὸ τέλος τῆς περιόδου. Ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης, ὑποτίθεται ἐπίσης, ὅτι τὰ 80 ο)ο περίπου θά διατεθοῦν εἰς τὴν καταναλώσιν, ἂν καὶ μετὰ τὰ δέκα πρῶτα ἔτη δύναται νὰ ἀναμένεται βαθμιαία μειώσεις τῆς ὀριακῆς τάσεως πρὸς κατανάλωσιν μέχρις 70 ο)ο. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀναπτύξεως στρέλλεται εἰς τὴν ὑπό τοῦ κοινουῦ ἀποδοχῆν τῆς προσαθείας τὴν ὅποιαν συνεπάγεται τοῦτο, ἕνα δὲ τῶν γεγοσιῶν τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ Ἕλληνες προγραμματισταὶ εἶναι ὅτι τὸ ἐπίπεδον κατανάλωσας ἠδύζνετο συνεχῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας δεκαετίας, κατὰ τρόπον, ὡστε υλαδήποτε διακοπῆ τῆς αὐξήσεως ταύτης θά προκάλῃσθῃ δυσχερεῖς.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, τὸ ὑψηλὸν ἐπίπεδον τῆς κατανάλωσας εἶναι τὸ τυπικὸν φαινόμενον τῶν χωρῶν με μέτριν ἐπίπεδον ἀναπτύξεως, με τὸ ἥμισυ τοῦ συνόλου τῆς κατανάλωσας ἀφιερῶμενον εἰς τὰ προϊόντα διατροφῆς Αἰ τελευταία μεταβολαὶ κατέδειξαν τὴν εὐκισθησίαν τοῦ Ἑλλήνος καταναλωτοῦ διὰ βελτιωμένῃ εἶδη κατανάλωσας, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ ἑτέραν ἀπόδειξιν τοῦ πρὸς τὰ ἔξω προσανατολισμοῦ τῆς οἰκονομίας.

Ἐνῶ ἡ κατὰ κεφαλὴν κατανάλωσις εἰδῶν διατροφῆς ἀνωτέρας ποιότητος ἠδύζηθη, παρετηρήθη ἐπίσης, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν εισαγωγῶν, μεγάλη αὐξήσις τῶν ἀγορῶν διαρκῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν τῶν ὁποίων μέρος μόνον προορίζεται διὰ τὰς ὁμάδας ὑψηλοῦ εισοδήματος.

Αὐξανόμενον τοῦ εισοδήματος, ἡ Κυβέρνησις θά ἀναγκασθῆ νὰ λάβῃ μέτρα μετρισμοῦ τῆς πίεσεως διὰ μεγαλυτέραν κατανάλωσιν διὰ δημοσιονομικῶν καὶ ἄλλων μέτρων. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θά βοηθηθῆ ἐάν ληρθῇ πρόνοια πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπασχολήσεως ἐκεῖ ὅπου εἶναι συγκεντρωμένη ἡ ἀνεργία. Τοῦτο ὁμως θά εἶναι δυσχερὲς ἐφ' ὅσον ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι συνεπάγεται μετακινήσεις πληθυσμῶν, τοιαῦται δὲ μετακινήσεις συνεπιφέρουν καὶ πίεσις δι' ἀνωτέραν κατανάλωσιν. Ἐὰν ὁ πτωχότερος ὄρενός πληθυσμὸς ἤρχιζε κατερχόμενος βαθμῶδον πρὸς τὰς πεδιάδας καὶ αἰ πλεονάζουσαι ἐργατικαὶ χεῖρες τῶν πεδιάδων εὐρισκόν ἀπασχολῆσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν, αἰ κοινωνικαὶ πίεσεις ἐκ μέρους τῶν νεοαπασχολυμένων νὰ φθάσουν τὸ ἴδιον ἐπίπεδον κατανάλωσας με τὸν παλαιὸν ἐρ-

γάτην θά εἶναι ἰσχυρά, σήμερον δὲ τὸ χάσμα μεταξὺ βιοτικῶν ἐπιπέδων εἶναι ἐυρύτατον. Ἡ ἰδιαιτέρα πάντως κατὰ περιφέρειας ἀντιμετώπισις, ὡς προτείνεται κατωτέρω, θά ἐλαττώσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν ἀνάγκην εὐρείας κλίμακος πληθυσμιακῶν μετακινήσεων.

Ἡ αὐξήσις τοῦ ἐπιπέδου ἀπασχολήσεως θά πρέπει νὰ καταστῇ ἀναποφευκτικῶς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς ἀναπτύξεως. Ἡ πρόσφατος πείρα ἀπέδειξεν ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς περιόδου, ὡς ἡ πενταετία, εἶναι δυνατόν ἡ ἀπαχθολήσις τὰ παραμῆνη σχεδὸν στάσιμος, ἐνῶ ἡ παραγωγή αὐξάνει καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα τῶν πλέον ἀνησυχητικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας. Ἐνῶ ἡ μετακίνησις ἀπὸ τὴν βιοτεχνίαν εἰς τὴν εὐρείας κλίμακος βιομηχανίαν, θά προκάλῃσθῃ ἀναποφευκτικῶς αὐξήσιν τῆς ὑποαπασχολήσεως, ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι λόγοι, ὀρισμένοι τῶν ὁποίων τεχνολογία, διὰ τοὺς ὁποίους ὀφίσταται μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ ἀπασχολήσεως καὶ παραγωγῆς. Ἐνα τῶν αἰτίων τούτων ἦτο ἡ μείωσις τῶν γεωργικῶν ἐπενδύσεων μετὰ τὸ 1952. Ἐτερος λόγος εἶναι ἡ συγκέντρωσις σχεδίων ἀπαιτούντων ὀλίγας ἐργατικὰς χεῖρας καὶ μεγάλα κεφάλαια, τὰ ὅποια θά ἐχρειάζοντο εἶτε διὰ λόγους ἰσοζυγίου πληρωμῶν, εἶτε θά ἐθεράπευον δυσχερεῖας εἰς τὴν ἀναγκαίαν ὑποδομῆν. Ἐτερος ἐπίσης λόγος ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνταγωνισμοῦ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς διαβρωσεως καὶ συνθέσεως τῶν βιομηχανικῶν ἐπενδύσεων. Εἶναι φανερόν ὅτι θά χρειασθῆ ἡ λήψις ἐιδικῶν μέτρων τὰ ὅποια θά δεικνύουν ὅτι ἐπιδιώκεται ἐπίσης ἡ ἐξασφάλισις τῆς πλήρους ἀπασχολήσεως, ἡ ὁποία ἀναμένεται ὅτι θά ἐπιτευχθῆ μέχρι τοῦ 1975 ὅτε θά ἔχουν δημιουργηθῆ 1,6 ἑκατομύριον νέαι ἀπασχολήσεις.

α) Τὸ γεωργικὸν πρόγραμμα

Τὸ ἥμισυ περίπου τῆς ἐξαιρετικῶς ταχείας αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς μεταξὺ τῆς προπολεμικῆς περιόδου καὶ τῶν μετὰ τὸ 1950 ἐτῶν, δύναται νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν καλλιεργουμένων ἐκτάσεων. Ὁ πλέον σημαντικὸς παράγων εἰς τὸν τομέα τοῦτον, ἦτο ἡ δραματικὴ μείωσις τῆς ἀρχαυπαύσεως ἀπὸ τὸ ἕνα πέμπτον εἰς τὸ ἕνα δέκατον ἕκτον τῶν καλλιεργουμένων ἑδαφῶν καὶ ἡ συνεχὴς ἐπέκτασις τῆς καλλιεργείας εἰς τοὺς βοσκοτόπους καὶ τὰ δάση. Τὸ ἕτερον ἥμισυ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς ὠφέλετο εἰς τὴν βελτιώσιν τῶν καλλιεργειῶν διὰ τῶν ἀρδευτικῶν ἔργων, ἐιδικότερον δὲ εἰς τὴν βελτιώσιν τῆς τεχνικῆς καὶ τὴν χρησιμοποίησιν καλυτέρων σπόρων (εἰς